

עמ"ת 27560-09-25 - מדינת ישראל נ' ודיע אבו סביה

בבית המשפט העליון

עמ"ת 27560-09-25

לפני: כבוד השופטת רות רונן

העוררת: מדינת ישראל
נגד

המשיב: ודיע אבו סביה (עציר)
ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי
(סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על
החלטת בית המשפט המחוזי בנוף הגליל-נצרת
(כב' השופטת י' שטרית) במ"ת 69379-07-25
מיום 9.9.2025
י"ח אלול התשפ"ה (11 ספטמבר 2025)
עו"ד עידית מידן
עו"ד גיל דביר

תאריך הישיבה:
בשם העוררת:
בשם המשיב:

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנוף הגליל-נצרת (כב' השופטת י' שטרית), מיום 9.9.2025 במ"ת 69379-07-25, בה הורה בית המשפט על מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני עד לתום ההליכים נגדו, חלף מעצרו מאחורי סורג ובריח.

1. המשיב, יליד שנת 2004 מהיישוב דבוריה, נעצר ביום 17.7.2025, וביום 27.7.2025 הוגש נגדו כתב אישום. לפי עובדות כתב האישום, ביום 20.5.2025 הגיעו המשיב ואדם נוסף בשם חליל אבו סביה (להלן: חליל) אל חניית ביתה של המתלוננת, כאשר הם נושאים עמם אקדח ללא רישיון. בהגיעם למקום, ירו המשיב וחליל לפחות 9 יריות לעבר מכוניתה של המתלוננת שחנתה בחניית ביתה, כאשר באותה העת חלק מבני משפחת המתלוננת שהו בבית הסמוך למכונית. לאחר מכן נמלטו השניים כאשר הם רעולי פנים מהמקום לבית סמוך של מכרה שלהם, שם הם החליפו בגדים ובהמשך נמלטו משם - כל זאת על מנת למנוע או להכשיל הליך שיפוטי. יצוין כבר עתה כי המשיב היה בברירה במשך כחודשיים עד שהתייצב לחקירה.

בגין מעשים אלה הואשם המשיב בעבירות נשק (נשיאה והובלה) לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); עבירת ירי מנשק חם לפי סעיף 340א(ב)(1) לחוק העונשין; עבירת חבלה במזיד לפי סעיף 413 לחוק העונשין; עבירת שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין; והכל בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה העוררת בקשה להארכת מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. ביום 31.7.2025 נערך דיון בבקשה זו, במסגרתו הסכים בא כוחו של המשיב להתקיימות של ראיות לכאורה, תוך שמירת טענותיו באשר לדיון ועוצמתן של ראיות אלה.

בהחלטתו מאותו יום ציין בית המשפט כי המשיב הוא בחור צעיר נעדר עבר פלילי, והורה בנסיבות אלה על הגשת תסקיר מעצר בעניינו, שיבחן גם את חלופת המעצר המוצעת - מעצר בפיקוח אלקטרוני בבית אביו של המשיב בקיבוץ בית הערבה.

3. ביום 4.9.2025 הוגש תסקיר מעצר בעניינו של המשיב מטעם שירות המבחן. מהתסקיר עולה כי המשיב גדל במשפחה נורמטיבית, אך נסיבות מעצרו מעלות רושם של תכנון עברייני, ולא ניתן לשלול סיכון להישנות התנהגות פוגענית דומה. שירות המבחן ערך שיחה עם המתלוננת, אשר מסרה כי היא אינה חושדת במשיב או חשה סיכון מפניו, והיא אף מסרה שלא היא התלוננה נגדו. שירות המבחן שוחח עם המשמורנים המוצעים והתרשם מהם לחיוב, תוך שצוין כי ביטאו הבנה לתפקידם ולחומרת מעשיו של המשיב. ביחס לאביו של המשיב, הותיר שירות המבחן את ההחלטה לגבי היותו מפקח לשיקול דעתו של בית המשפט, בשל עברו הפלילי (הנובע ממעורבותו בתאונת דרכים קטלנית לפני 22 שנה). בנוסף בחן שירות המבחן את מקום המעצר בפיקוח אלקטרוני המוצע, בבית אביו של המשיב בקיבוץ בית הערבה. לבסוף בא שירות המבחן בהמלצה על מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני בקיבוץ בית הערבה תחת פיקוחם של המשמורנים; ותוך שיינתן צו מבחן למשך 6 חודשים במסגרתו יפעל השירות לשילוב המשיב בתוכנית טיפולית מתאימה.

4. ביום 9.9.2025 דן בית המשפט המחוזי בבקשה להארכת מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. במסגרת הדיון התרשם בית המשפט באופן בלתי אמצעי מהמשמורנים המוצעים. בתום הדיון, הורה בית המשפט כאמור על מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני עד לתום ההליכים נגדו; אישר את המשמורנים המוצעים (ובתוך כך את אביו של המשיב); ואישר בנוסף גם את מקום המעצר המוצע האמור. לבקשת העוררת, עוכב ביצוע ההחלטה ב-48 שעות, לצורך הגשת ערר לבית משפט זה.

5. בערר ובדיון שהתקיים לפניי ביום 11.9.2025, הדגישה העוררת כי המסוכנות הנשקפת מהמשיב "זועקת" לאור מכלול הנתונים המאפיינים את המקרה - העובדה שמדובר במי שנשא נשק חם ואף ירה ממנו 9 כדורים בשטח בנוי; זאת בצוותא עם אחר ותוך תכנון מוקדם; כאשר השניים נמלטו מהמקום רעולי פנים; וכאשר לאחר כל אלה המשיב נמלט במשך כחודשיים. עוד צוין כי המשיב לא נתן כל הסבר

למעשים המיוחסים לו, כך שרוב הנסתר על הנגלה בהקשר זה.

מול כל אלה נדרש - כך נטען - תסקיר שירות מבחן חיובי באופן חד משמעי וברור, שיאפשר לפעול באופן חריג שבחריגים ולא להורות על מעצר עד תום ההליכים חרף הנסיבות החמורות. אלא שהתסקיר במקרה דנן אינו כזה - כך נטען - ולכן לא היה מקום לשחרר את המשיב.

המשיב טען מנגד כי אין מקום להתערב בהחלטתו של בית משפט קמא. הוא הדגיש את גילו הצעיר, ובעיקר את חלופת המעצר המהודקת שהוצעה על ידי, הכוללת מפקחים שנבחנו הן על ידי שירות המבחן והן על ידי בית המשפט ונמצאו ראויים; כאשר מקום המעצר הוא מרוחק מאוד ממקום האירוע (מרחק של כ-150 ק"מ ממנו). לגישת המשיב, חייב בית המשפט לבחון אפשרות של חלופת מעצר שתפגע במידה פחותה בחירות הנאשם בכל מקרה, וזאת גם כאשר מדובר בעבירות נשק, ובכלל זה ירי מנשק חם. משכך, ולאחר שבית המשפט אכן בחן את החלופה המוצעת והיה סבור - כמו גם שירות המבחן - כי די בה, אין מקום להתערב בהחלטתו.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בכל החומר שהוצג לי ושמעתי את טיעוני הצדדים, אני סבורה כי דין הערר להתקבל. זאת, כפי שיובהר, לאחר שאין מחלוקת בשלב זה על קיומן של ראיות לכאורה הקושרות את המשיב למיוחס לו בכתב האישום.

אכן, סעיף 21(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 קובע כי בית המשפט לא יורה על מעצר אלא רק כאשר לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של הנאשם פחותה. החובה לבחון את האפשרות לשחרור לחלופת מעצר (או מעצר בפיקוח אלקטרוני), קיימת אפוא בכל מקרה, גם כאשר קמה עילת מעצר וישנן ראיות לכאורה (ראו מיני רבים: בש"פ 6022/23 מדינת ישראל נ' יצחק, פסקה 10 (10.8.2023)). גם במקרה כזה על בית המשפט לבחון האם שחרור בתנאים כאלה או אחרים עשוי להפיג את החששות שבשלהם מוצדק מעצרו של הנאשם. בבחינה זו על בית המשפט להביא בחשבון בין היתר את עוצמת החשש שהמעצר נועד להפיג. כך למשל, ביחס לעילת המסוכנות, ככל שהמסוכנות הלכאורית הנשקפת מהנאשם לאור המעשים המיוחסים לו היא רבה יותר - כך יידרשו נסיבות חריגות יותר כדי להצדיק הימנעות ממעצר ובחירה בחלופה שאינה מאחורי סורג ובריח.

אכן, המחוקק הורה לבית המשפט לבחון בכל מקרה ומקרה אם קיימת אפשרות להמיר את החלופה של מעצר מאחורי סורג ובריח בחלופה אחרת, המצמצמת את הפגיעה בחירות הנאשם. יחד עם זאת וכפי שנקבע לא אחת בפסיקת בית משפט זה, אין משמעות הדבר כי יש להפנות כל נאשם בכל מקרה

לקבלת תסקיר של שירות מבחן, ולנאשם אין זכות קנויה כי בית המשפט יעשה כן. אם בית המשפט בחן את נסיבות המקרה שלפניו ומצא כי אין כל חלופת מעצר שתאיין את עילת המעצר בעניינו של הנאשם, אין טעם להזמין תסקיר מטעמו (בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל, פסקאות 10-6 (15.1.2015); בש"פ 5990/23 אבו אלשייך נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (10.8.2023)).

7. ניישם את האמור לעיל על הנסיבות דנן. במקרה דנן, עומדים מספר רב של עניינים לחובת המשיב. ראשית ועיקר - הוא נאשם לא רק בנשיאה והובלה של נשק אלא בירי של 9 כדורים ממנו, בשטח בנוי ותוך כיוון היריות למכונית שחנתה ליד בית מגורים. למותר לציין כי בכך כשלעצמו טמון סיכון מהחמורים ביותר, המשקף התנהלות חסרת גבולות של המשיב. התנהלות כזו ויצירת סיכון בעוצמה כזו, מחייבות נסיבות חריגות כדי להצדיק מתן אמון במשיב במידה הנדרשת לצורך הימנעות ממעצרו עד תום ההליכים. כאשר אדם מבצע לכאורה עבירה כזו, החשש שהוא יחזור ויפר את החוק - הוא מטבע הדברים חשש משמעותי. זאת בעיקר כאשר אין מדובר בשימוש ספונטני בנשק, בעידנא דריתחא, אלא בשימוש מתוכנן מראש על ידי המשיב יחד עם חליל, שהגיעו לביתה של המתלוננת במטרה לירות באמצעות הנשק לכיוון מכוניתה.

על כך יש להוסיף נסיבות נוספות שיש בהן כדי להחמיר עם המשיב - הקשורות לעובדה שהמשיב וחליל נמלטו מהמקום כשהם רעולי פנים; שהם נסעו לביתה של אחרת ושם החליפו בגדים ולאחר מכן נמלטו; ושהמשיב היה במצב של הימלטות במשך כחודשיים. כל אלה מעידים על התנהלות עבריינית של המשיב, שמעוררת אף היא חשש רב מפני שחרורו.

8. עוד יש להוסיף כי לא ניתן על ידי המשיב כל הסבר להתנהלותו - שרב הנסתר על הגלוי ביחס אליה בשלב זה. משכך, לא ניתן לשלול את האפשרות שהסיבה להתנהלותו של המשיב עדיין קיימת - מה שמחזק את החשש כי המשיב עלול לפעול בדרך דומה גם בעתיד. על כל פנים, אין כל אינדיקציה לשינוי משמעותי בהקשר זה שיכול היה - לו היה מוכח - לצמצם את החשש מפני שחרורו של המשיב. גם לעניין זה יש השלכה על האמון שניתן לתת במשיב לצורך המרת מעצרו בפועל במעצר בפיקוח אלקטרוני (ראו והשוו: עמ"ת 36907-11-24 מדינת ישראל נ' עורקבי, פסקה 9 (15.11.2024)).

9. אכן, מנגד עומדים לזכות המשיב מספר עניינים - העובדה שהוא צעיר נעדר עבר פלילי (עובדה שהיא בעלת משמעות מוגבלת לאור העבירות המיוחסות לו); ובעיקר העובדה שהוא הציג חלופת מעצר שהן שירות המבחן והן בית משפט קמא היו סבורים שדי בה כדי לצמצם את המסוכנות הנובעת ממנו.

בהקשר זה יודגש כי בית המשפט המחוזי פעל כפי שהיה עליו לפעול ובחן היטב ובכובד ראש את

החלופה. זאת תוך שהוא פנה מלכתחילה אל שירות המבחן ובהמשך אף בחן בעצמו את המפקחים המוצעים. כאמור לאור כל אלה הוא היה סבור כי ניתן להסתפק בחלופה.

10. אף שבית המשפט פעל כאמור כדין, אני סבורה כי יש להתערב במסקנתו. זאת מאחר שלטעמי המסקנה של האיזון בין מכלול השיקולים שפורטו לעיל היא שלא ניתן היה בעת הזו לתת במשיב את האמון הנדרש לצורך שחרורו ולו גם למעצר בתנאים של פיקוח אלקטרוני. מסקנה זו נובעת מהשילוב האמור של הנתונים שצינו - התכנון מראש; הפעולה בצוותא; הירי של מספר כדורים בשטח בנוי; ההימלטות במשך כחודשיים; והעדר כל הסבר מטעם המשיב לפעולותיו הלכאוריות או כל בסיס למסקנה לפיה הטעמים לפעולות אלה - אינם עוד רלוונטיים.

בית המשפט המחוזי הורה על הפניית המשיב לקבלת תסקיר שירות מבחן - ומכאן שלא היה סבור כי מדובר במקרה בו "שום חלופה לא תסכון". מבלי לחוות דעה ביחס למסקנה זו, אני סבורה כי בנסיבות החמורות של המקרה לא היה די בתסקיר שירות המבחן כדי להורות על שחרור המשיב. זאת לאור העובדה שגם שירות המבחן היה סבור כי לא ניתן לשלול סיכון להישנות התנהגות פוגענית דומה. משקיים סיכון כזה; כאשר מדובר בהתנהגות ברמת חומרה וסכנה גבוהה; וכאשר המשיב לא נתן כאמור כל הסבר למעשיו - אין די במסקנותיו של שירות המבחן כדי לצמצמו במידה המצדיקה מתן אמון במשיב - הנדרש כאמור לצורך קבלת עמדתו של בית משפט קמא.

11. מובן כי החלטה הנוכחית ניתנת נכון למצב הדברים בעת הזאת - שעשוי להשתנות, הן נוכח חלוף הזמן והן ככל שהמצב הראייתי ישתנה.

12. לאור כל האמור לעיל - אני מקבלת את הערר ומורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים.

ניתנה היום, י"ט אלול תשפ"ה (12 ספטמבר 2025).

רות רון
שופטת